Chronicle of Derrock: The Returned Prince

Door: Large

Hoofdstuk I De Wolfspoort:
'Het is net voorbij deze poort. Weet je, mijn vader beweerde altijd dat als deze poort viel, het hele koninkrijk zou instorten.'
Derrock reed op zijn paard door de Wolfspoort en voelde een golf van verbazing toen hij de staat ervan zag. Er was nauwelijks een garnizoen en de soldaten die de korte muur bewaakten die met de poort was

verbonden, leken moe en uitgeput. Toen hij dit land zeven jaar geleden verliet, wapperden de bannieren in de wind, bijna als afscheidsgroet bij zijn vertrek op zijn reis. De mannen op de muren waren fier en formidabel en vooral: met velen.
Hij zag ook zijn vriend uit Ouregovië verbaasd toekijken. Derrock had verhalen over zijn vaderland verteld. Over de rijkdommen en prachtige steden en kastelen waarmee het land bezaaid was. Hij had echt niet verwacht de Wolfspoort in zo'n staat aan te treffen.
"Mijn vriend, het lijkt erop dat je iets dwars zit." zei Aegavar met zijn vreemde accent.
Derrock keek hem aan en glimlachte.
“Het is gewoon raar om door deze poort te rijden. Terug naar de omgeving waar ik ben opgegroeid.”
„Wilde je hier niet terugkomen? We kunnen nog terugrijden, de omgang met de emir is nog niet afgehandeld. We kunnen ook uitvaren, naar de meest zuidelijke delen van het continent. Je weet dat er altijd geruchten zijn geweest over een stam van mensen die eruit zien als katten die leven in grote met wijnranken bedekte piramides op het Aseweth-schiereiland! Kun je je dat voorstellen?" zijn vriend sprak met enthousiasme. Derrock kon niet anders dan glimlachen en grinnikte zelfs.

"Nee dat is het niet. Een deel van mij zal altijd naar dit land willen terugkeren. Dat zal nooit veranderen. En ik ben deze poorten tientallen keren overgestoken, soms was het gewoon een andere dag. Maar dit keer voelde het anders. Zoals sommige dingen zijn veranderd. Ik kan het niet echt uitleggen,' sprak Derrock en eindigde zijn zin met een zucht.
„Nou, mijn vriend, het is veranderd. Het Koninkrijk heeft een erfgenaam verloren."
Derrocks glimlach werd verdrietig. Het leek nogal surrealistisch.

Hoofdstuk II Een vervreemde stad

De mensen verspreidden zich toen de Derrock en Aegavar binnenreden. Derrocks stemming was donkerder

geworden. Hier was niets logisch aan. Hij dacht aan de woorden die op die brief waren gekrabbeld die hem vele weken geleden had bereikt. Er werd beweerd dat de ziekte voorbij was en dat mensen hun normale leven weer oppakten. Maar naar de gezichten van het gewone volk langs de straat kijkend zag hij angst en zorgen. De weg van de Wolfspoort naar de Smallegate was altijd veilig en duidelijk geweest maar Derrock had de behoefte gevoeld om verkenners te sturen, wat hem verontrustte. De weg was vol gaten en begroeiing kroop langs de randen, waardoor er voldoende plaatsen waren voor bandieten om hinderlagen te leggen. Dit voelde niet als thuis. Het voelde alsof hij door vijandelijk land reed.
Zelfs de kasseien in deze straat lagen er rommelig bij en Derrock vroeg zich af waar al het onderhoud naar toe was gegaan. Het was bijna alsof de plaats net een oorlog had doorstaan. De stadsmuren waren in verval geraakt en op sommige plaatsen zelfs afgebrokkeld.
"Ik moet zeggen, mijn vriend, je verhalen over deze stad hebben me bedrogen, want het lijkt niet veel anders dan enige andere noordelijke stad waar we doorheen zijn gegaan."
'Ik... ik weet het, Aegavar. Dit is niet de stad die ik me herinner. Hier klopt iets niet."
"Waarom zeg je dat?"
"Nou, kijk eens aan! Mensen lijken bang. De muren brokkelen af. En ik heb geen enkele bewakingspatrouille gezien die de orde handhaafde, terwijl ik verschillende beurzensnijders met buit heb zien wegschieten. Dit is niet het Whitelance dat ik me herinner."

"Dus wat denk je dat er is gebeurd?"
"Ik heb geen idee. Maar er is één plek waar we erachter kunnen komen,' zei Derrock terwijl hij naar de grote witte toren keek die opdoemde boven de stad en de zetel van zijn voorouders.

Hoofdstuk III - De troonzaal

Zijn voetstappen echoden door de lege gang, als verloren herinneringen die naar hem terug probeerden te komen. Hij kon zich nauwelijks herinneren hoe vaak zijn broer en hij door deze gangen waren gerend, tot grote ergernis van de kamerheer. Ze voerden oude oorlogen en lang vergeten veldslagen uit met hun houten zwaarden en schilden. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht toen die verloren herinneringen nu hun weg naar hem terug hadden gevonden.

Op de een of andere manier voelde het niet alsof zijn broer weg was. En dat was een vreemd gevoel. Alsof hij hem gewoon zou verwelkomen op het moment dat hij de deur opendeed en hem een van die irritant stevige knuffels zou geven. Maar hij wist dat dit niet het geval zou zijn. Het zou nooit gebeuren.
De massieve scharnieren kraakten toen de deur openzwaaide naar de Troonzaal waar de kamerheer had gezegd dat Derrock zijn vader kon vinden. De bewakers wendden hun blik af terwijl hij voorbij liep en hij begaf zich naar de grote stoel. Hij keek naar de grote witte Drakenschedel die boven de troon hing. Zijn gigantische muil stond een beetje open, alsof hij de man die op de troon zat wilde verzwelgen. Zijn ogen werden groot van schrik toen hij de figuur op de troon zag zitten. De man die daar zat zag er oud uit en was de dood dichterbij dan het leven. Hoe kon het dat zijn vader in amper zeven jaar zo ver was achteruitgegaan?
"Vader?" hoorde hij zichzelf zeggen. 'Ik ben het, je zoon, Derrock.'
„Je vader is nog steeds aan het herstellen van de plaag die het land heeft geteisterd en je broer heeft meegenomen", antwoordde een stem vanuit de schaduwen van de Troonkamer. Derrock draaide zich om en zag aartsmagiër Grulian uit een nis tevoorschijn komen. De man zag er ernstig en arrogant uit en Derrocks afkeer van de man borrelde op als een maagzweer.
"En wie zorgt er voor de stad? Waar is de raad?"
"De raad werd ontbonden toen ook zij ziek werden. De meesten van hen hebben het overleefd, maar ze hebben tijd nodig om te herstellen."
Derrock keek naar zijn vader die op zijn troon lag, een oppervlakkige ademhaling en ogen die open waren maar niets leken te zien.
„En toch zie je er goed uit, aartsmagiër. Waarom heb je niet de leiding genomen en deze stad bestuurd zoals het zou moeten worden bestuurd?"
„Omdat dat niet past bij de taak van een aartsmagiër, jonge prins. Het is niet aan mij ,als raadslid, om te regeren maar alleen om raad te geven. En bovendien heeft dit Koninkrijk meer strijd en beroering gekend en heeft het altijd standgehouden."
Derrock zweeg even en keek achterom naar de Aartsmagiër. De minachting op het gezicht van de oude man herinnerde hem eraan waarom hij zo'n hekel had aan deze man.
"Dan is het blijkbaar maar goed dat ik besloot terug te keren, nietwaar? Het lijkt erop dat ik voorlopig van genoeg werk voorzien ben."
Derrock draaide zich om en liep naar de grote deuren, terwijl tientallen gedachten door zijn hoofd gingen.
„Ja, waarom ben je precies teruggekeerd, jonge prins? Het is wel erg toevallig om terug te keren nu je vader zwak is en je broer is gevallen.'
Derrock stopte terwijl een woede zijn bloed deed koken en zijn vingers gleden naar het gevest van zijn zwaard. Hij haalde diep adem en kalmeerde zichzelf terwijl hij weerstand bood aan de drang om zijn kling door de buik van de Aartsmagiër te rammen.
"Ik ben hier omdat mijn vader me dat vroeg. En omdat het mijn plek is om tussen de mensen te blijven die ik gezworen heb te beschermen en de familie die me dierbaar is. Nu, als u zo vriendelijk wilt zijn om mij te excuseren, ik heb werk te doen."

Hoofdstuk IV Herbouwen

"Dus... Wat is het precies dat we hier hebben?" vroeg Aegavar toen hij de karren met hout, steen en gereedschap zag.
"Steen om de muren te herbouwen, hout voor steigers en wallen en het gereedschap om ze in vorm te zagen. Dit is alles wat ik uit de gildenhuizen kon opbrengen, maar het is een begin."
"Ja, ik weet wat ze zijn. Maar waarom heb je ze verzameld? Dit is toch de taak van de bouwmeester en de gemeente?'
"Helaas heeft Whitelance momenteel geen van beide, dus het zal het in plaats daarvan met mij moeten doen", zei Derrock met een glimlach. Hij inspecteerde de karren en metselaars en timmerlieden die hem verlegen en bezorgd aankeken.
"Jij? Ha! Ik heb je nog nooit een gereedschap in je leven zien oppakken, mijn vriend. Hoe ga je iets bouwen?"
Derrock keek Aegavar fronsend aan en liep naar hem toe.
"Kijk, er is iets mis in dit koninkrijk en ik kan niet wachten om erachter te komen wat het is dat van binnenuit aan het rotten is, maar eerst moet deze stad in veiligheid worden gebracht. Als de zuidelijke of

noordelijke koninkrijken ontdekken hoe zwak we zijn, zullen ze hier sneller naartoe klauteren dan jij of ik kan zeggen: "Naar de kantelen!", mijn vriend.
Aegavar keek hem verbaasd maar stil aan. Zijn voorhoofd boog zich in een frons, maar knikte instemmend.
'Maak je geen zorgen, mijn zuidelijke vriend, ik zal je de ins en outs van dit grootse koninkrijk laten zien. Maar ik moet er eerst zeker van zijn dat er een Koninkrijk is om je te laten zien."
Zijn vriend glimlachte en knikte.
"Welnu, mijn noordelijke vriend, laat me je vertellen dat je naast hout en steen ook mortel nodig hebt, want anders wordt je muur minder stabiel dan de benen van een man die de hele nacht bier drinkt."
Derrock lachte en sloeg Aegavar op de schouder voordat hij zich tot de metselaars en timmerlieden wendde.
"Lieve mannen en vrouwen, help me alstublieft om deze stad in zijn oude glorie te herstellen. Laten we van Whitelance opnieuw het stralende wonder van het noorden maken!"
De mannen sprongen naar hun karren en begonnen de inhoud uit te laden. Derrock keek hen tevreden aan. Het is misschien een klein begin, maar het was toch een begin. Op de een of andere manier voelde het als een nieuwe dag in Whitelance.

Hoofdstuk V De ondertekening van het Bear Fort-verdrag

"Tijdens de Bloedpest zocht het koninkrijk Helmshold hulp van buiten zijn grenzen. Greenmark was de enige die daadwerkelijk de roep om hulp beantwoordde, we moeten ons houden aan de afspraak die we hebben gemaakt, heer Prins,' legde de magister uit terwijl Derrock de trap naar de top van het fort liep. Derrock knikte, maar was erg wantrouwend over dit alles. Het Berenfort stond voor hen, stevig en absoluut.

Hij had nog maar net de taken van Erfgenaam op zich genomen en het was veel meer werk dan hij had gedacht. Het fort stond aan de Helmshold-kant van de Hulburn en de afgevaardigden van Greenmark waren al gearriveerd. Wat Derrock vreemd vond. Wat hem het meest dwarszat, was dat het de Aartsmagiër was

die het verdrag had opgesteld en dat de Greenmarkers maar al te graag wilden ondertekenen. Het had gewoon geen zin.

De Greenmark stond al tientallen jaren, zelfs eeuwenlang vijandig tegenover Helmshold. Wat hadden ze te winnen bij dit verdrag? Derrock had het verdrag gelezen en niets in de woorden leek iets kwaadaardigs of nadeligs te suggereren.

"Waar denk je aan?" vroeg Aegevar en onderbrak zijn gedachten. De Magister had hen verlaten toen ze het bovenste terras van het fort bereikten. Hij zag een dienaar het mes van een van de ridders van het fort aan het slijpen was.

„Ik... ik weet het niet zeker," antwoordde Derrock terwijl ze naar de kantelen van het fort liepen.
"Is hier iets vreemds aan de hand?" zijn zuidelijke vriend wrikte. "Nou ja, duidelijk. Het ondertekenen van een verdrag was nog nooit zo eenvoudig. Alle artikelen werden zonder betwisting overeengekomen. Niemand wilde iets wijzigen en de enige voordelen die dit verdrag heeft, zijn richting Helmshold. Er moet iets anders aan de hand zijn en ik kan er gewoon de vinger niet opleggen."

Hij keek vanaf de kantelen naar beneden en zag de Greenmarkers naar hem opkijken, met een bijna samenzweerderige grijns op hun gezichten. Nee, hij vertrouwde dit helemaal niet.